

Лучия Вакарино

Тайната на заклучената стая

Илюстрации Паола Антиса

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2013 Atlantyca S.p.A., Italy
© 2020 for this Book in Bulgarian Language by Fiut Publishing

Text by Lucia Vaccarino
Illustrations by Paola Antista

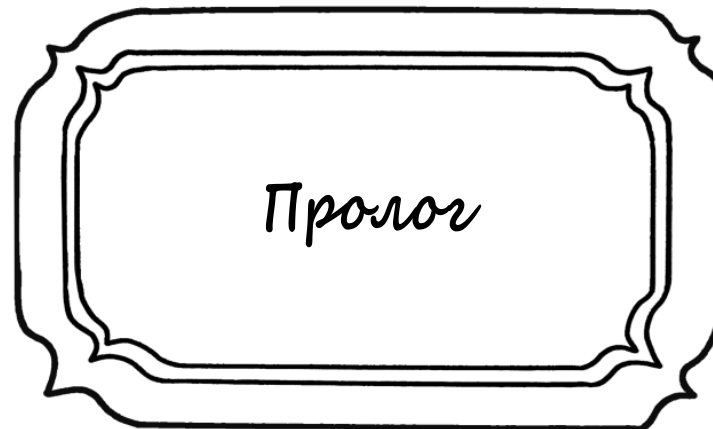
Original edition published by RCS Libri S.p.A. (Fabbri Editori)
Original title:
Me, Mum & Mystery • Il mistero della stanza n.11

Copyright Shutterstock for photos as indicated in the original Italian edition

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milano – Italia
foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

Детективска агенция МАМА И АЗ
Тайната на заключената стая
© Издателство „Фюм“, 2020
Превод Нели Николова Раганова
Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-594-3

Август беше прекалено горещ дори за Блосъм Крийк – малко селце, изгубено сред безкрайните поля на Кент. Въпреки че слънцето залязваше, жегата не намаляваше.

Мъжът свали кръглите си очила и ги избърса със смачкана носна кърпичка, а после попи и капчиците пот по челото си, въпреки че термометърът в стаята показваше едва осемнайсет градуса. Не разбираше какво се случва. Май се беше забъркал в голяма каша. Но пък и този, гругият, беше наистина много убедителен – малко нервен, но убедителен. Само по-бързо да мине

този ден. След това животът му щеше да се промени завинаги – щеше да изчезне, да отиде на някое прохладно и спокойно място, например Исландия. Не харесваше топлите страни.

Това, което се готвеше да направи, си беше чисто престъпление. Знаеше го. Но нуждата го притискаше. Тя го превърна в престъпник, а случайността просто го срещна с онзи тип.

Мъжът спря да крачи нервно и за пореден път огледа стаята. Чувстваше се уютно сред тапицираните мебели, леглото с тежка покривка, бродираните перденца и свежите цветя във вазата. Можеше да се премести тук, ако не беше жегата. Но пък тя едва ли щеше да прогължи дълго, нали все пак се намираше в скъпата стара Англия.

Мъжът се загледа през прозореца. Две деца на велосипеди привлякоха вниманието му. Русото момиченце имаше чипо носле и обсипано с лунички лице, а рошавото момче беше високо и слабичко. Ех, как искаше и той да бъде като тях – весел и безгрижен. Тежка въздишка се откъсна от

гърдите му. Обърна се към стаята и подскочи. Другият беше тук. Не беше чул кога е влязъл. Натрапникът се гържеше странно, направи му знак да замълчи, а после се приближи заплашително. Мъжът разбра, че вече е твърде късно.

На всяка
цена трябва
да разбере
кой е Уотсън!

Да се обадя
на техника
за връзката
с интернет.

Място
за четене

Нови завеси,
избрани от мама

Мама в търсене
на интернет връзка

1. Разследване като за Емили

Откакто Емили Райт наследи къщата на нелепо изчезналия по време на наводнение чичо Орвил, животът ѝ определено стана по-интересен. И не само защото двете с майка ѝ се преместиха от Лондон в Блосъм Крийк – мъничко селце в Кент, но най-вече защото къщата, освен че беше стара и пълна с какви ли не необичайни предмети, беше и седалище на детективска агенция. Официалното име на агенцията, също наследена от чичо ѝ, беше детективска агенция „Райт“, но Емили си я наричаше агенция „Мама и аз“, защото заедно с майка ѝ бяха започнали да разследват загадъчни случаи и неразкрити престъпления.

И през този ден в края на август на улица „Оук Роуд“ №1 кипеше усилен труд, макар че не течеше разследване.

– Възможно ли е в това село връзката с интернет да е толкова бавна?! – възмути се Линда, на която след трийсет и две години живот в Лондон ѝ беше доста трудно да се освободи от градските си навици.

Емили влезе в кабинета, принадлежал някога на чичо ѝ, който всъщност беше чичо на баща ѝ, и завари майка си с лаптоп, насочен към прозореца, в търсене на мрежа.

– И тук няма интернет! – въздъхна граматично тя. – Как да кача сайта на детективската агенция „Райт“, а?

– Проблемът е, че къщата е отдалечена. Опитам ли се да изключиш стационарния телефон? – попита Матю, приятел на семейство Райт и градинар на селото.

– Имаме стационарен телефон? – изненада се Линда, която от години използваше само мобилни телефони.

Емили ѝ посочи един стар черен апарат, принадлежал някога на чичо ѝ. Като се вдигнеше слушалката, се чуваше класическият сигнал за свободна линия.

– Гледай ти! – удиви се Линда.

В друга ситуация този стар телефонен апарат нямаше да остане незабелязан от зорко-

то ѝ око, но кабинетът на чичо Орвил беше пълен със странни предмети, между които дори и колекция от фалшиви мустаци, с която старият детектив много се гордее.

– Сложи ли модема близо до основната дериация? – попита Матю.

– Какво? – смая се Линда.

– Матю, не знаех, че си експерт по интернет – удиви се Емили.

– Разбира се! Постоянно го използвам. Много удобен е за купуване на семена на растения от всяка част на света, за намиране на косачки за трева и инструменти на най-добра цена, както и за снабдяване с разни неща. Например онзи ден си поръчах *Bacillus thuringiensis* – бактерия, която се използва в биоземеделството за унищожаване на вредни насекоми.

– Не ми казвай, че майка ми те е заразила с нейните маниери за биопродукти! – погледна го подозрително Емили.

Всички знаеха, че Линда харесва Матю, както и той нея. Само че нито един от двамата не си признаваше.

Матю, по характер доста срамежлив, целият пламна и измънка:

– Ами...

– Вие двамата какво заговорничите? – прекъсна го Линда. – Мъча се да разреша един много сериозен проблем, а вие просто си бърборите! Трябва колкото се може по-бързо да направим страница на агенцията в интернет, иначе няма да можем да се рекламираме!

– Мамо, не сме в Лондон. Като гледам каква е връзката тук, не знам дали някой изобщо ще успее да отвори сайта.

– Ей, рекламният агент съм аз! – засмя се Линда.

– Бивш рекламен агент, мамо! Сега си детектив – уточни Емили.

Само преди няколко дни майка ѝ беше отказала примамливо предложение за поста на артдиректор в голяма лондонска рекламна агенция. Линда дълго време се беше занимавала с реклама и беше признат специалист в областта си. Но след като Емили наследи вилата и детективската агенция, майка ѝ реши да се посвети на новата си професия.

– Всъщност може и да си права – съгласи се Линда и остави лаптопа на писалището на чичо Орвил. – Блосъм Крийк не е Лондон и има нужда от по-различна и целенасочена рекламна стратегия.

– И каква ще е тя?

– Старото раздаване на брошури! – отговори Линда ентусиазирано и измъкна купчина брошури от едно чекмедже. Логото, което майката и гъщерята бяха избрали, беше чифт мустаци, в чест на ексцентричния чичо, придружени от детективска луна. Под логото стоеше текст: „Изправени сте пред неразрешима загадка? Искате да разкриете истината? Доверете се на детективска агенция „Райт“!“.

– Аз може би не бих сложила този зелен фон на точки... – отбеляза Емили, която не споделяше страстта на майка си към ярките цветове.

– Досега по-голямата част от нашите клиенти бяха жени. Необходим ни е акцент върху женствеността: това е силното ни място. Или поне моето, тъй като гъщеря ми повече прилича на момче... – разсмя се Линда и се врътна, а широката ѝ синя пола на плисета се отвори като цвете и подчерта елегантната ѝ бяла блузка.

Емили пхна ръце в джобовете на джинсите си и ѝ се изплези.

– Ако няма с какво да съм ви полезен, аз се

връщам в селото – намеси се в разговора Матю. – Линда, искаш ли да те закарам готам?

– Да, благодаря, слагам си обувките и идвам.

– Добре, аз отивам да обърна колата. Чао, Емили! – сбогува се Матю и излезе.

– Ще се видим в магазина за следобеден чай! – викна след него Емили и му помахаша за говиждане.

Смесеният магазин, собственост на Рокси – сестрата на Матю, беше станал любимото място за срещи на Емили, Линда и всички техни приятели. Нещо като оперативна база на детективската агенция.

– Аз излизам – надникна в кабинета Линда, обута с чифт високи сандали.

– Добре, мамо – разсеяно отговори Емили.

– Емили? – показаша се отново в кабинета Линда.

– Да, мамо?

– Не отваряй на непознати!

– Разбира се, мамо...

– Довиждане, скъпа – помахаша ѝ Линда, но пак се спря на вратата. – Емили...

– Да, мамо? – погледна я момичето.

– Не се забърквай в неприятности.